

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2871/2021
24.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Војислав Јововић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2874/20 од 26.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2874/20 од 26.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1319/18 од 04.02.2020. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 40.332,00 динара на име неисплаћене разлике нето зараде за прековремени рад, за период од 01.01.2016. године до 31.12.2017. године, у означеним износима као у ставу првом изреке. У ставу другом обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за рад у сменама у периоду од 01.01.2016. године до 31.12.2017. године исплати износ од 202.469,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе у ставу другом изреке. У ставу трећем обавезан је тужени да за рачун тужиоца за период од јануара 2015. године до децембра 2017. године уплати припадајуће доприносе на мање исплаћене зараде код надлежних организација социјалног осигурања. У ставу четвртном обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2874/20 од 26.02.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду у ставу првом изреке. У ставу другом преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде за рад у сменама за период од 01.01.2016. године до 31.12.2017. године. У ставу трећем укинута је првостепена пресуда Првог основног суда у Београду у ставу трећем и четвртном изреке и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде, у ставу 2. изреке, у ком је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући другостепену пресуду у побијаном делу у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде у побијаном делу није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог најпре на одређено, а потом на неодређено време. Обављао је рад по сменама. Уговором о раду је предвиђено да тужилац има право на одговарајућу зараду која се састоји од основне зараде, увећане зараде и дела зараде за радни учинак, при чему увећану зараду између осталог чини зарада за рад ноћу и рад у сменама у износу од 26%. У складу са Правилником о раду туженог од 17.04.2015. године, у оквиру припадајућих коефицијената вредновани су услови рада који се односе, између осталог, на рад у сменама. Тужиоцу је у утуженом периоду исплаћивана зарада у којој је вреднован сменски рад као елемент за утврђивање основне зараде.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд налази да тужиоцу у утуженом периоду није исплаћивана увећана зарада која му је следовала за рад у сменама. У складу са наведеним, првостепени суд обавезује туженог да тужиоцу исплати дуговану увећану зараду на име накнаде за рад у сменама.

Другостепени суд налази да је таква одлука првостепеног суда донета погрешном применом материјалног права на утврђено чињенично стање. Становишта је да у складу са новелираном одредбом члана 108. Закона о раду послодавац има овлашћење да својим општим актом вреднује рад у сменама као елемент за утврђивање основне зараде. У ситуацији када је такав рад вреднован при утврђивању основне зараде, искључена је могућност примене увећања зараде јер је сменски рад већ вреднован кроз утврђену основну зараду. Како је то конкретан случај, будући да је Правилником о раду туженог од 17.04.2015. године сменски рад вреднован у оквиру припадајућих коефицијената, другостепени суд преиначава првостепену пресуду у том делу и одбија тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде за рад у сменама.

Врховни касациони суд је становишта да је другостепена одлука донета правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Одредбом члана 108. став 1. Закона о раду („Сл. Гласник РС“ бр. 75/2014 и 13/2017) предвиђено је да запослени имају право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду и то за рад на дан празника, за рад ноћу, за прековремени рад и за минули рад. Сходно ставу 4 исте одредбе, општим актом и уговором о раду могу да се утврде и други случајеви у којима запослени има право на увећану зараду, као што је увећање зараде по основу рада у сменама. Сходно цитираној одредби, послодавац има овлашћење да својим општим актом вреднује рад у сменама као елемент за утврђивање основне зараде. У ситуацији када послодавац вреднује

сменски рад при утврђивању основне зараде, увећање по том основу не мора износити 26%. Коефицијент увећања у том случају одређује послодавац, узимајући у обзир све елементе за утврђивање основице. Како је тужиоцу у утуженом периоду исплаћивана увећана зарада за сменски рад, урачунавањем коефицијента за сменски рад у основицу, тужбени захтев тужиоца за исплату увећане зараде по том основу у висини од 26% је неоснован. Коефицијент увећања зараде за сменски рад предвиђен је Правилником о раду туженог из 2015. године, чије правно дејство није било спорно у току поступка. Следи да је тужени поступио у складу са одредбом члана 108. Закона о раду и у свему испунио своју обавезу према тужиоцу по овом основу.

Ревизијом тужиоца оспорава се утврђена чињеница да му је сменски рад вреднован кроз основну зараду, уз указивање да се коефицијент за обрачун зараде није мењао од доношења Колективног уговора из 2011. године. Према утврђеном чињеничном стању, одредбом чл. 42 ст. 2 Правилника о раду туженог од 17.04.2015. године у оквиру припадајућих коефицијената вредновани су услови рада који се односе и на рад у сменама. Тужиоцу, као и свим запосленима код туженог, зарада је морала бити обрачуната на начин како то предвиђа важећи општи акт туженог. Будући да је у поменутом општем акту туженог рад у сменама вреднован као елемент за утврђивање основне зараде, нема основа за исплату законског коефицијента увећања од 26%.

Из наведених разлога, Врховни касациони одбио је ревизију тужиоца као неосновану, применом одредбе чл. 414 ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић